

ממאור שבבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

מובין ירושלים, נסיצוניה, גדרה, רמלה, ראשון-לציון, קרית-עקרון, בני ברק, חולון, אילת ועוד...

שבת ט"ז כסלו התשע"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
16:21	17:12	17:45
16:17	17:08	17:40
16:17	17:08	17:40
16:21	17:12	17:44

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יעב דהאן נ"י 050-4194600

למד את בנך לשתוק, לדבר הוא כבר ילמד בעצמו.

הגאון הקדוש רבי ציון ברכה זצ"ל נתקשה פעם באמצע שיעורו עם תלמידיו בעניין עמוק בתורת הנסתר, לאחר ציון עמוק נתיישבה לו קושייתו והיה שרוי **בחדווה רבה**, מגודל שמחתו החל הוא לדבר בגעגועין על הדור הקודם, בו התהלכו גדולי עולם בתוכנו.

בתוך דבר הזכיר הרב ציון זצ"ל את חכם **מנחם מנשה זצ"ל** ואמר ברגש, "בדור האחרון חי בתוכנו הצדיק חכם מנחם מנשה, הוא היה מרעיש עולמות בתפילות על הכלל והפרט, ולאחר פטירת "הסנדלר הקדוש" - רבי משה **יעקב רביקוב** זצ"ל, התמנה מן השמים חכם מנחם מנשה להיות ראש החבריה קדישא של ה"ל" צדיקים!"

מריבה פירושה: כאשר כל אחד מנסה לומר את המילה האחרונה.

אבכך חשוב סיפור: אני ההייתי עמו רבי **יוסף טולדאנו זצ"ל**: בתוך הרכב בהלוויה של הגאון רבי **ניסים טולדנו זצ"ל**, כולם שמעו את רבי יוסף בוכה ואומר: מלאך המוות התבלבל ביני לביני הוא לקח את רבי ניסים טולדאנו במקום את רבי יוסף טולדאנו, הדבר **עורר צמרמורת** של ממש בלבבות והנה כעבור כמה שבועות נסתלק מעמנו רבי יוסף.

לסעות או לשגות, זה נורמלי. לחזור על כן שוב - זו הבעיה.

סיפר מרדכי כהן הי"ו מירושלים: פעם ביקש ממני עשיר אחד להכניס פתק לרבי **אלעזר אבוחצידא זצ"ל** כדי שיקרא אותו ויענה לו תשובה כדת מה לעשות בעניין פלוני. נכנסתי לרבי אלעזר ונתת לו את הפתק, אך הוא החזיר לי אותו ואמר: **מחילה**, איני יכול לטפל בנושא זה כי מישהו אחר כבר טיפל בעניין. יצאתי ואמרתי לעשיר ההוא את דברי רבי אלעזר. הלה התפעל מאוד ואמר: "אמת נכון הדבר!!" שבע שער הלכתי עם הפתק לאחיו האדמו"ר רבי **דוד אבוחצידא** שליט"א והוא ענה לי תשובה, רק רציית לדעת מה דעתו של רבי אלעזר בנושא, והנה ברוח קדשו הוא ידע שכבר שאלתי מישהו אחר.

באחד הימים הלך הגה"ק חכם **אפרים כהן זצ"ל** עם רבינו **הבן איש חי זיע"א** ברחובה של עיר בשעות הצהריים, פתאום הסתובב רבינו לאחורו ואמר: אברהם, אברהם לא תעשה זאת!...הסתובב ר אפרים וראה כי אין איש והתפלא על כך מאוד. כשהגיע לביתו, היה שם ידידו רבי **יוס טוב מצליח**, שח לו רבי אפרים על הדבר הזה.

כששמע כך הזדעזע מאוד ואמר, כי באותה שעה בדיוק, אחד ממקורבי רבינו ששמו אברהם, אכל אבטיח שהיה בו **ארס של נחש**, ורבינו התכוון להניעו מכך, אך נצחו אראלים....



סבון מנקה את הגוף, דמעות - את הנשמה.

רבי דוד יהודי זצ"ל היה איש אשכולות - כפירוש **הרמב"ם** "אדם הכולל המידות המעלות והחכמות לפי מיניהם והוא מה שאמרו איש אשכולות - איש שהכל בו". אכן הכל היה בו: תורה וגדולה, חכמה ושכל ישר, הכנה ועיון, עין חדה וראיית הנולד, היה גאון אדיר ומפלא כאשר **רכש בקיאות** עצומה בש"ע ובהלכה ויגע רב במעשה.

בכל נושא שדברו עמו ידע להעשיר את בני שיחו בחידושים נפלאים ובהנהגותיהם של צדיקי הדורות מקדמת דנא. כל הלכה שלמד וכל דרך שהתווה לתלמידיו, היה מתבל במשלים **מושכים את הלב** ובמעשיות מלאי מוסר והסידות.

כשהגיע רבי דוד לפרק הנושא, שידכו לו את הרבנית שתח'ל ביתו של איש האלוקים אדמו"ר עט"ר רבנו **ישראל אבוחצידא זצ"ל**. האדמו"ר ע"ה הושיב את החתן המיועד ממולו, ובמשך דקה או שניים הביט בפניו. ולאחר שנאץ עמקי נפשו, ראה ה-בבא סאלי ברוח קודשו, שאכן זהו **זיווג מוצלח** לבתו שתח'ל, ומיד הסכים לשידוך ללא אומר.

נא להתפלל לרפואת חיים ב שמה שמחה בת נעימה

נקודה למחשבה

מסופר על זוג חברים יעקב ומשה יעקב היה עני מרוד עד כדי כך שלא היה לו מה לאכול ותמיד היה מגרד קצת אוכל לבני ביתו פעם אחד הגיע ערב כיפור ולא היה לו מה לאכול וכנס ליום כיפור בצום והלך לבית הכנסת כשהוא רעב. יעקב אמר לעצמו אני יודע שלמשה יש טבא אז נכון לא אכלתי אך אולי **קמצוץ טבא** יתן לי קצת כח. יעקב ניגש למשה לפני פתיחת כל נדרי ואמר לו "משה יש לך אולי קמצוץ טבא?" משה התחיל לצעוק עליו "מה זה יעקב אנהנו לפני פתיחת כל נדרי הקדוש ואתה מה שבראש שלך זה קמצוץ טבא מה עובר עליך יעקב" יעקב נפגע מאוד "מה אני לא שוא אפילו קמצוץ טבא?" יעקב יצא מהבית הכנסת ופנה לקב"ה ואמר "מה רציית קצת קמצוץ טבא" בשמים זה עשה **רעש מאוד גדול** והחליטו שיעקב היה עשיר גדול מאוד ומשה יהיה עני ואכן מיד בצאת כיפור התקשרו למשה תשמע היתה לך ספינה בלב הים שטבעה ולאחר כמה ימים תשמע ירדו המניות של היהלומים ולאחר כמה ימים נשרף המחסן של התבואה עם החתן והרב ופתאום משה נכנס "יעקב, אפשר קצת טבא?" "בטח שהוא שם את היד **נהיה ברכה** ממשה ידי זהב התחילו אנשים להתייעץ איתו ולעשות איתו עסקים ויעקב התחיל להיות עשיר גדול קנה בתים ודשות וכו' משה שם לב שמאז שהוא נהיה עני, יעקב נהיה עשיר, החליט משה ללכת **לבעל שם טוב**.

משה סיפר לבעל שם טוב שהוא לא מבין מה קרה לו פעם הוא היה תורם בבית הכנסת ועכשיו הוא מתבייש ללכת ברחוב הבעש"ט שואל אותו שמת לב למשה שונה אצלך ואז הוא סיפר לו שמאז שהוא נהיה עני יעקב נהיה עשיר. שאל אותו הבעש"ט האם היה לך איזה תקרית איתו? ומשה סיפר לו על כך שהוא ביקש קצת טבא והוא לא נתן לו. אמר לו הבעש"ט זה הבעיה כנראה שבשמים החליטו שהוא יהיה עשיר ואתה היתה עני מה שאתה צריך לעשות זה לבקש ממנו קצת טבא והוא **לא יתן לך** ואז הכל יחזור למקומו. משה חשב מתי הוא ינסה לבקש ממנו טבא שיעקב לא יסכים כי תמיד שמשה ביקש ממנו יעקב הסכים לתת לו עד שעברו שבע שנים ואז הגיע החתונה של הבת של יעקב ומשה אמר "זה הזמן".

כאשר יעקב יהיה באמצע כתיבת הכתובה אני יבקש ממנו קצת טבא ואז יש סיכוי שיעקב לא יתן לי ואז כל העשירות שלו תגיע אלי. הגיעה החתונה כולם מוכנים יעקב היה באמצע כתיבת הכתובה עם החתן והרב ופתאום משה נכנס "יעקב, אפשר קצת טבא?" "בטח משה, בודאי קח קצת טבא", **משה התעלף**, ומיד העירו אותו יעקב אומר למשה למה התעלפת?

משה אמר ליעקב שהוא חייב אחרי השבע ברכות לבוא איתו לבעל שם טוב ואז אכן אחרי השבע ברכות הם הלכו לבעל שם טוב והבעל שם טוב סיפר ליעקב את כל מה שהיה ושבלבל מה שהיה התפכחו היוצרות ולכן תרחם עליו ותן לו מחצית מהרכוש שלך ואכן יעקב היה רחמן ונתן ליעקב חי מהרכוש שלו.

כמה צריך להיזהר בבן אדם לחברו לומדים מכאן כמה קשה לתקן **טעות קטנה**... (העורך).

ראשית העבודה חייבת להיות לסור מהרע ורק אח"כ עשה טוב כי בעת שאינו סר מן הרע מונע הרע את כח **פעולת הטוב** ואינו עוזרו במאומה. והוא על דרך שנתבאר "שבירה מכבה מצוה".

אל הצדיק רבי נח מלכותי, זצ"ל נכנס יהודי מחסידי וישפך לפניו לבו: היות שהוא דר ביישוב נדה, ובאין רעים חברים אין לו עם מי להחליף מלה, ועל כן חש הוא תמיד **גלמוד ובודד**.

טפח לו הצדיק על שכמו ואמר לו: "יהודי אינו בודד בשום אופן! בכל מקום שרק יהיה כשנוטל תהילים לידו ושופך ליבו **לה יתברך** אינו חש בבדידות!" **"כי אתה עמדי"**.

אם הלב צר, הלשון רחב.

"יש צדיק אובד בצדקו" - אומר **שלמה המלך** בקהלת ומבאר **רש"י**: "אע"פ שאובד עוונות עומד בצדק... מעשה **ביסוף בן פנחס הכהן** שעלתה נימה ברגלו, קרא לרופא לחתוך רגלו, אמר לו כשאתה מגיע לחוט השדרה הדיעני, וכן עשה. קרא לחונא בנ, אמר לו, בני עד כאן **הייתי חייב** לטפל בך, מכאן ואילך אין אתה חייב לטפל בך שאין כהן מטמא לאבר מן החי מאביב..."

כלומר: גם כשהצדיק אובד - עדיין בצדקו עומד... מה מאוד הלב סיפור נורא זו את התנהגותו של רבי **לוי יצחק בנדר** זצ"ל ברגעים קשים של חולי ומשבר, כמו טרם ניתוח ולאחריו, וב"סתם" ימים של **ייסורי גוף**, שכאלה לא חסרו לו...

המבחן הוא לא כל החיים.
אך כל החיים הם מבחן.

בסוף ימיו של רבי **מאיר חדש** זצ"ל, התייאש, כנראה, מהשגת המטרה הזו של קצב מהיר כדי דיעת ש"ס. עם זאת השתדל לזרז את הלומדים ככל האפשר. הרב **יחזקאל רצאבי** מספר: בשנותיו האחרונות, כאשר נכנס אליו ועד של בחורים חדשים, הוא שאל אותם אם הם לומדים בהתמדה והסתפק בכך. **התפלתו**. כאשר אנהנו היינו חדשים, רבי מאיר, המשגיח, חזר ודרש מאתנו להספיק את המסכת ולהיבחן, לדעת ש"ס. מדוע הפעם הוא מסתפק בהתמדה בלימוד?

הוא ענה: ישנן **שתי דרכים**: אחת - כפי שלומדים היום, והאחת - ל"גמר איניש והדר ליסבר" (קודם לשנן ואח"כ לומר סברות). אם היו שואלים אותי, הייתי אומר להם קודם כל לשנן **ולסיים את השי"ס**, אבל מאחר שלא שאלו אותי - לפחות שילמו בהתמדה וישתדלו להזדרז.

בטבע
האדם מונח כי הלצה אחת דוחה מאה תוכחות וע"י שמיעת דיבור קל **הלצה אחת**
האדם מושפע להישבר **ולהיירדד** לתחום של תוהה על הראשונות.

אולם ריקודים היה באוניה, מאור בנברשות בדולח יקרות שהפיצו אור יקרות. בלילות היו נאספים הנוסעים באולם ומחוללים בריקודים מעורבים רח"ל. כשנודע לרבי **משה מנדל** זצ"ל על הריקודים והמחולות הזדעזע, היתכן?! בדרך לארץ הקודש יעשו מעשים כאלו? שאל בכאב.
דבריו עושים פירות... בערב הבא התקלו הנוסעים באולם, התזמורת החלה לנגן, ופתאום **כנו האורות**, חושך מצרים! הנוסעים זעמו, "אנו רוצים לרקוד", אבל בחושך יכלו רק לשבור את ראשם, והתזמורת כלל לא יכלה לנגן, הנגנים לא ראו את התווים... מימיו התקלה הלכו ונתבררו מרגע לרגע, זו היתה **תקלה חמורה**, צוות האוניה והחשמלאים לא הצליחו להתגבר עליה כל השבוע, האולם נותר חשוך. ובאותה הפלגה לא התקיימו ריקודים!

דיבור נעים בכוח לחנוש פצעים.

לכי ברוך ממיזבוב זצ"ל, נכדו של **הבעש"ט** זצ"ל, שיגר את רבי **זאב מזבוב** זצ"ל לארץ ישראל, כדי לחזק ישוב החסידים שמה, ולאחר כמה שנים שלח רבי ברוך את הרב רבי **יעקב שושון** מ**שיפיטובקא** זצ"ל לארץ ישראל, כדי לדרוש בשלום רבי זאב ובשלום עדת החסידים שמתגוררים בצילו. במסירות נפש הגיע רבי יעקב שמשון באוניה לעכו, ומשם בא רכוב על חמור לטבריה, כשהגיע לחצרו של רבי זאב ראה נשים מכסות, הכיר ביניהן את אשתו של רבי זאב. מיד ציווה לחמור לחזור ולשוב לעכו. אין הוא יכול לראות **בגעים של צדיקים**. קמה אשת רבי זאב ואמרה לו: "רבי! הלבנים הללו לא שלנו הם, אלא של אחרים, ובשכר אנו כובסות. רד מעל החמור! כאן ארץ ישראל וחביבים עלינו ייסוריה".

כל העלונים: hamaor.net
מורה אחד החליט לנסות לראות את הצד החיובי בכל תלמיד. כשראה את הציונים של אורי, אמר לו: "אורי, עם ציונים כמו שלך - אני בטוח שאתה **אף פעם לא מעתיק**!!"

"משולחן נבוה"
דברי תורה מפי: ראש מוסדות "אור החיים"

הרה"ג **ראובן אלבו** שליט"א.
"ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר" (בראשית לב, כה).

דרשו רבותינו (חולין עא ע"א) שרו של עשוי הרטע נלחם עם יעקב, כיון שחזר יעקב אבינו אחר פכים קטנים.

יעקב חזר אחר פכי השמן של חנוכה, אחר השמן הטהור שישאר בעם ישראל, שמן קדוש שלא מעורב בו שום פסולת אלא שמן זית זך, שמר עלינו יעקב שלא יתערבו בנו תרבויות יוון ודומיהם, ולעורך כך נלחם באישון לילה עם שרו של עשוי - עם תרבות יוון שחפצה להפוך את כל ישראל למתייוונים.

אולם כשהמגיע עלות השחר שרו של עשוי רצה לברוח, ויאבק איש עמו עד עלות השחר (בראשית לב, כה), ומבארים רבותינו (חולין שם ע"ב) ששאלו יעקב אבינו לשרו של עשוי: **"יובי גנב אתה, או קוביטוס (גונב נפשות) אתה, שמתירא מן השחר? מדוע אתה בורח?"**

אמר לו: **מלאך אני, ומיום שנבראתי לא הגיע זמני לומר שירה עד עכשיו. הגיע הזמן שאני עריך לשורר לפני הקב"ה.**

ונשאלת השאלה, כיצד למלאך כזה שנלחם עם יעקב אבינו, בחיר האבות (בראשית רבה עו ע"א), ניתנת הזכות לשורר לפני ה' יתברך?

אלא אפשר ללמוד מכאן יסוד גדול שגם המלאך הרע מחכה ומצפיה לרגע שהאדם יתגבר על עימו, ישאר חזק ולא ירכין את ראשו ליפול בחטא! המלאך שנלחם ביעקב ציפה ויחל שיעקב יעמוד חזק וילחם נגדו, וכשהעליה לעשות זאת יעקב גרם גם למלאך הרע לשורר לפני בורא העולמים: **כי שרית עם אלקים ועם אנשים ותזקל** (בראשית לב, כט).

הקב"ה ברא את הרע בעולם כדי להראות שישנם אנשים חזקים שמוכנים למסור את נפשם ונשמתם כדי להמשיך בקיום מצוות ה' יתברך, ממסירות נפש זאת אפילו המלאכים הרעים פותחים בשיר ושבח לפני בורא עולם, ויאמר לי עבדי אתה ישראל אֲשֶׁר בָּךְ אֲתַפָּאֵר (ישעיה מט, ג), כזה ראה וקדש! (ראש השנה ב ע"א).

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

על סוג השפעתו המיוחדת של רבי **אליהו ראטה** זצ"ל בשנות השגחתו בישיבת רז"ן, מספר אחד מתלמידיו המובהרים: "הוא שימש כמשגיח אצלנו בישיבת רז"ן - משנת תשכ"ה בערך ואילך, למשך מספר שנים. 'משפיע' קראו לו. והאמת אומר שסוג משגיח כזה לא ראיתי מעודי. הוא אהב את כל התלמידים בשווה, לא היו לו 'חסידים' ו'חסידים שרופים' או 'מקורבים' כמו שמוצאים לפעמים ביחסים בין משגיח לתלמידים. הוא היה **מתייחס לכולם בשווה** ודיבר לכולם בשווה. המשפט 'אתה כן שלוי' או 'אתה לא שלוי' דא נשמע בכלל בישיבה; אהבתו היתה שווה לכל. הוא היה אדם מיוחד במינו, באהבת ה', בענווה, בקדושה ובמידות שבין אדם לחברו.

יהודי של **'חובות הלבבות'** במלוא מובן המילה. בעיקר יש לציין, כי על אף שליבו רתח ובער באש אתהו ויראתו ית' כחזק מקמאי, לא ראו עליו כל תנועות חיצוניות. הכל התנהל אצלו **בדרך פשוטה**, בשלווה וברוגע, תפארת לו מן המקום ומן הבריות גם יחד."

קלויזנבורג, הונגריה, חג השבועות **תש"ד**
חג השבועות בגטו קלויזנבורג. "מניין" אנשים התאסף בצריפו הזעיר של האדמו"ר **מסאטמור** זצ"ל, לקיים בציבור את תפילת החג. כאשר השמיע האדמו"ר דברי תורה באוזני הנוכחים, נכנס לצריף אחד השוטרים, שהאשים את כל המתכנסים **בריגול ובגידה**...
השוטר לא השתכנע שהנאספים באו להתפלל בציבור, והעבירם לחקירה מחוץ לחומות הגטו. תוך כדי החקירות הגיע למקום **סגן מנהל הגטו**, שדרש להחזיר את כולם לגטו בהזריו, שאם יתכנסו שנית, יענשו קשות.

רשימת תפוצה info@hamaor.net
לעילוי נשמת: שרון בן זהבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשי, דינה בת רוב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לוי, יחיאל בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שירה, פנחס בן מנחם, נגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אוריית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר גונגיס, יעקב בן טטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אלעזר בן רגילה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי **מן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**

הדרך הטובה ביותר להעריך משהו שיש לך, זה לחיות זמן מה בלעדיו.

יוסי: "25 שנה אשתי ואני היינו מאושרים".
דוד: "ומה קרה אז?".
יוסי: "אז נפגשנו..."

בחור אחד עושה סיבוב עם המכונת, נעצר ליד שוט ושואל אותו: "תגיד, אני נוסע טוב?".
"אתה נוסע בסדר". עונה השוטר. הבחור עושה עוד סיבוב, נעצר ושוב שואל את השוטר: "תגיד, אני נוסע טוב?".
"אתה נוסע בסדר גמור". עונה השוטר. הבחור עושה סיבוב שלישי ושוב נעצר ושואל את השוטר: "תגיד, אני נוסע טוב?".
עונה השוטר בעצבים: "כן, כן אתה נוסע מצוין!!"
שואל הבחור: "אז למה לא נותנים לי רישיון???"

